

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

«Ελασσώνος ποιμένα, Θετταλίας τὸ κλείσμα ... Ἀρσένιον ὑμνήσωμεν πιστοί».

Καὶ δὲν θὰ μπορούσαμε αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ἀδελφοί μου, νὰ μὴν ἀκολουθήσουμε τὴν παρότρυνση τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου καὶ νὰ μὴν τιμήσουμε κατὰ χρέος τὸ μέγα καύχημα τῆς Ἐλασσόνας, τὸν καλὸ ποιμένα καὶ τοῦ ἀρχιποιμένου Χριστοῦ μιμητὴ, τὸν στοργικὸ προστάτη καὶ φύλακα τῆς λογικῆς αὐτῆς ποιμένης, τὸν καλὸ γεωργὸ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, τὸν ἀκούραστο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἅγιό Ἀρσένιο, ἐπίσκοπο Ἐλασσόνας.

Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ μὴν τιμήσουμε τὸν ἅγιό Ἀρσένιο, ἰδιαίτερως ἐδῶ, στὴν Ἐλασσόνα, ὅπου ὁ περικαλλὴς ναὸς του · ὅπου τὸ σεπτὸ καὶ χαριτόβρυτο λείψανό του, τὸ ὁποῖο ἐπέστρεψε χάρη στὴν ἀγάπη καὶ τὶς ἄοκνες προσπάθειες τοῦ μακαριστοῦ ποιμενάρχου τῆς Ἐλασσόνας καὶ πολυφιλήτου ἀδελφοῦ κυροῦ Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ χαρίσει στὴν ἐπαρχία του καὶ στὸ ποίμνιό του, τὸν ἅγιό ἐπίσκοπό του, γιὰ νὰ μένει ἔσαεὶ κοντά του, στήριγμα καὶ καταφυγὴ κλήρου καὶ λαοῦ.

Τιμοῦμε καὶ ὑμνοῦμε σήμερα τὸν ἅγιό Ἀρσένιο γιὰ τὴν πολλὴ του ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγάπη ἡ ὁποία πῆγαζε ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό.

Τὸν τιμοῦμε, γιατί μὲ τὴ ζωὴ του, μὲ τὸ ἔργο του, ὅπου ἡ Ἐκκλησία τὸν κάλεσε νὰ διακονήσει, ἐδῶ στὴν Ἐλασσόνα, ἀλλὰ καὶ στὴ Ρωσία, μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἀρετὲς του, ἔγινε κατὰ τὴν ἐντολὴ Χριστοῦ «πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη», ἔγινε λυχνία ποὺ φώτισε τὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας καὶ διέλυσε τὶς σκιὲς τοῦ φόβου, ἔγινε «φῶς τοῦ κόσμου» ποὺ ἀκτινοβόλησε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ αὐτὸ συνεχίζει νὰ κάνει καὶ σήμερα ὁ ἅγιος Ἀρσένιος, ἐπίσκοπος Ἐλασσόνας. Γιατί ὁ ἑορτασμός τῆς μνήμης του εἶναι ἀναθεώρηση τῆς ἐκβάσεως τῆς ἀναστροφῆς του, ὅπως γράφει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι προτροπὴ καὶ παρότρυνση νὰ ἀκολουθήσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ παράδειγμά του, παράδειγμα ζωῆς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, παράδειγμα ὑπακοῆς σὲ ὅ,τι Ἐκεῖνος ἔχει σχεδιάσει γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς μας, παράδειγμα καθαρότητος βίου καὶ αὐταπαρνήσεως χάριν τῶν ἀδελφῶν του.

Εἶναι ἀκόμη ἀφορμὴ αἴνου καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεὸ ποὺ καὶ στοὺς νεωτέρους χρόνους ἀνέδειξε καὶ συνεχίζει νὰ ἀναδεικνύει ἁγίους, ἀνέδειξε καὶ συνεχίζει νὰ ἀναδεικνύει φωτισμένους ἱεράρχες ποὺ ὁδηγοῦν τὸν λαὸ του εἰς νομὰς σωτηρίους.

Καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ τιμὴ τῶν ἁγίων δὲν εἶναι μία τυπικὴ ἐκδήλωση τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ ὕμνοι καὶ οἱ λειτουργίες, οἱ λιτανεῖες καὶ οἱ ἀγρυπνίες πρὸς τοὺς ἑορταζομένους ἁγίους ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφυπνίσουν ἀπὸ τὴ λήθη καὶ τὴν ἀδράνεια τῆς καθημερινότητος μᾶς ἐκκοσμηκευμένης καὶ ὑλόφρονος ἐποχῆς, καὶ νὰ μᾶς δείξουν τὸν δρόμο ποὺ καλοῦμεθα ὅλοι νὰ βαδίσουμε, τὸν δρόμο πρὸς τὸν Θεό, τὸν δρόμο τὸν ὁποῖο βάδισαν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἔφθασαν στὸν οὐρανὸ, ὅπου μᾶς ἀναμένουν «ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι».

Οἱ μνήμες τῶν ἁγίων μας ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφυπνήσουν, ὥστε νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς μιμητὲς τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀγιότητός τους, διότι χωρὶς αὐτὴ τὴν προσπάθεια ἀπὸ μέρους μας

ἡ τιμὴ τῶν ἁγίων εἶναι κενὸς λόγος, εἶναι πράξη χωρὶς ἀξία καὶ χωρὶς ἀντίκρουσμα, εἶναι ἀδιαφορία γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς ἁγίους καὶ τὸν ἁγιάσαντα αὐτοὺς Θεό, ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς καλεῖ λέγοντας «ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί».

Καὶ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τῆς μιμήσεως τῶν ἁγίων μας μᾶς ὑπενθυμίζει καὶ ἡ παρουσία τῶν ἱερῶν τοὺς λειψάνων ἀνάμεσα σας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀπόδειξη τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς προσφέρει μὲ τὰ ἱερὰ λείψανα διαρκῆ παρότρυνση πρὸς τὴν ἄνω ζωὴ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ στόχο καὶ τὸν σκοπὸ κάθε πιστοῦ.

Αὐτὴ τὴ ζωὴ εὐχόμεθα καὶ ἔχουμε τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ ἀπολαμβάνει πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου προκατόχου του, τοῦ ἐορταζομένου σήμερα ἁγίου Ἀρσενίου, τὸν ὁποῖο ὑπερβαλλόντως ἀγάπησε καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο πολὺ ἐκοπίασε ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπήλαυσε μεγάλες δωρεές, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Ἐλασσόνος κυρὸς Βασίλειος, τοῦ ὁποῖου τὸ τριετές μνημόσυνο ἐπιτελοῦμε σήμερα.

Γιὰ ὅλους ἐσᾶς πού ζήσατε μέσα στὴν πατρικὴ του ἀγάπη καὶ τὴν ποιμαντικὴ του μέριμνα, πού τὸν ζήσατε νὰ μοχθεῖ γιὰ τὴν ἀνακαίνιση τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν μονῶν τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μητροπόλεως, γιὰ τὴν προβολὴ τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τους, ἀλλὰ καὶ νὰ χαίρεται σὰν ἀληθινὸς πατέρας, βλέποντας τὶς προσπάθειές του νὰ εὐοδοῦνται, τὶς ἱστορικὲς μονές τῆς ἐπαρχίας του ὅχι μόνο νὰ ἀνακαινίζονται κτιριακὰ ἀλλὰ καὶ πνευματικὰ μὲ τὴν παρουσία νέων μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, πού συνεχίζουν τὴν εὐσεβῆ παράδοση τῶν περασμένων αἰώνων, προσφέροντας στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καρπὸν πολὺν. Καρπὸς ἄλλωστε τῆς πνευματικῆς του σποράς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν μονῶν καὶ τοῦ μοναχισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Ἐλασσόνας εἶναι καὶ ὁ διάδοχός του στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο, ὁ Σεβασμιώτατος ποιμενάρχης σας κύριος Χαρίτων.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς πού διακονήσαμε μαζὶ του τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ συνδεθήκαμε μὲ εἰλικρινῇ ἐν Χριστῷ ἀδελφικὴ ἀγάπη, πού εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ δοῦμε καὶ νὰ διαπιστώσουμε τὰ πολλὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεός, καὶ τὰ ὁποῖα ἔθεσε στὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας, πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε θέσεις μεγάλης εὐθύνης, ὅπως ἡ διεύθυνση τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν της, καὶ ἀπὸ τίς ὁποῖες προώθησε τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀποδείχθηκε ἱκανώτατος καὶ στὴ διοίκηση, ὁ χρόνος τῆς σωματικῆς του ἀπουσίας εἶναι ἀσύλληπτος.

Τὸν αἰσθανόμεθα ὅμως πάντοτε παρόντα στὴ ζωὴ μας, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἐδῶ στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ἐλασσόνος, τὴν ὁποία ἀνακαίνισε καὶ ἀνανέωσε πνευματικὰ καὶ στὴν ὁποία ἀναπαύεται πλέον, πλησίον τοῦ ἡγαπημένου του ἁγίου Ἀρσενίου καὶ ἐδῶ στὴ γῆ καί, πιστεῖοι, καὶ στὸν οὐρανό, ἀπὸ ὅπου θὰ προσεύχονται καὶ οἱ δύο γιὰ ὅλους ὅσους τοὺς μνημονεύουν καὶ τοὺς τιμοῦν, καὶ ἰδιαίτερως γιὰ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ ἄμπελο καὶ ὅλους ἐσᾶς.